

СПОГАДИ ОЧЕВИДЦІВ

Лопатько Оксана Петрівна

1919 р.н. жителька с. Малі Пріцьки

(запис 2006 р. Барабаш Н.Є.,

секретаря Македонської с/р)

У нашій сім'ї було четверо дівчат. Батьки мали великий садок, коняку, яку забрали в колгосп. Батько їздив у Київ на заробітки і привозив трохи борошна та кукурудзи. Весною вродили жовті черешні. Батьки повезли їх у Київ, а звідти

привезли картоплі, яку їли з добавкою насіння лободи.
Бідували, але з голоду не пухли.

Звіркowska Ганна Івовна

1918 р.н., жителька с. Малі Пріцьки
(запис 2006 р. Барабаш Н.Є.,
секретаря Македонської с/р)

У голодні роки я була підлітком. Крім мене, у холодній хаті було троє братів: Пилипу 5 років, Іллі 3 роки, Йосипові 1,5 року. Батько у 1931 році поїхав у Херсонські степи шукати кращого життя. Обіцяв і нас забрати, як тільки влаштується. А в хаті не було вже і крихти.

Від голоду помер Йосип, а за ним і Ілля. Мати дуже переживала це горе. Але намагалась виживати. Ми з нею вночі ходили до скирти соломи і відвіювали зерно. У те пріле зерно з остюками добавляли сухої липи і пекли перепічки. А коли почалася весна, ми з братом Пилипом ходили на картопляне поле шукати перемерзлу картоплю. З того крохмалю пекли липеники. Так ми з братом і вижили. Літом їли різну зелень, особливо пам'ятаю траву калачики.